

Річка ранкового сну незбагненно мілка...

Сергій Пантюк

Річка ранкового сну незбагненно мілка,
щоб Тебе заховати – оголену й світлом налиту.
Всоте і втисячне будять в мені вулкан
Твої оченята кольору антрациту.

Я з розлуки благаю: не клич мене більше, війно!
Або їж нас обох, бо окремо тепер нам не можна.
Ти, кохана, – мов амфора, я Твоє вічне вино.
Коли я мандрівник, Ти – криниця моя придорожня.

Ми сплітаємо цвіт, в піднебессі будуючи храм,
Ми спиваємо мед, щоб пощезла гірчавинка давня.
Діамантовий сніг відлітає у сонце і там
Зачинає грозу для майбутнього дикого травня.

08.01. 2015 р.